

Petr
Kučera

Šťastná náhoda,
nebo nešťastná
nehoda?

Petr Kučera

**ŠŤASTNÁ NÁHODA, NEBO
NEŠŤASTNÁ NEHODA?**

VĚNOVÁNÍ

Tento text věnuji mému otci, který byl z pozemské mise předčasně odvolán 19. ledna 2018. Přesně rok poté jsem dopsal tento příběh.

Dále ho věnuji mému dědečkovi, který tu pro mě byl 29 let. Krátce po jeho odchodu na podzim roku 2018 jsem se rozhodl napsat knihu.

Ještě dodám, že kdyby měl svět více tak dobrých a rovných lidí, jako byli oni dva, vypadal by úplně jinak.

ZIMA

1) TAKOVÉ NORMÁLNÍ ODPOLEDNE

V posledních letech se spokojeně poplácáváme po zádech, jakou to máme mírnou zimu. Na Vánoce nesněží, ale prší. Zimní boty vytahujeme až v únoru a sních je výsadou horských oblastí. Jenže tenthle rok se to všechno spiklo proti nám. Podzimní barevné listí se povalovalo po ulicích města mnohem dříve než obvykle. A co hůř koncem listopadu udeřily třesuté mrazy. Sních se však nepřidal, a tak se spěchající lidé halili do šál a kabátů, neboť není nic vlezlejšího než holomrazy.

Nyní, když čtete tyto řádky, sedím v budově plné firem a skrze okno pozoruji první vločky sněhu. Nebe je ocelově šedé, ostatně jako už asi měsíc v kuse. Ideální počasí pro mé tradiční zimní deprese. Jelikož jsem s něčím tak drsným nepočítal, začal jsem se krmit tabletkami teprve minulý týden. Proto stále ještě patří mezi myšlenky v mé hlavě zejména ty negativní. Vlastně se není čemu divit. Byl to nesmírně náročný rok. Jsem rád, že se již chýlí ke konci.

Znenadání jsem se musel rozloučit s několika členy rodiny, kteří odešli z tohoto světa. Můj výborný kamarád měl vážnou autonehodu, v níž se trvale zranila jeho snoubenka. Moje deprese se v zimě prohloubily, takže jsem musel v únoru strávit dva týdny na jedné soukromé klinice. Poté jsem však přišel o práci, kde jsem byl otrokem

více než pět let. Jakmile začaly mé osobní potíže, byl jsem firmě jen na obtíž. Neváhali a rychle se mě zbavili.

Když teď nad tím dumám, napadá mě, že to vlastně bylo asi to jediné velké pozitivum letos. Kariéra, tam jsem nikdy nebyl v úzkých, ať se dělo, co se dělo. Obvykle jsem byl totiž v dobách vlastní krize poháněn k ještě větším výkonům. Práce bylo to jediné, co mi dávalo smysl a pocit cennosti.

Jakmile jsem dostal padáka, neváhal jsem a založil si vlastní firmu. Moje konzultační kancelář brzy začala slušně vynášet. Můj plat se z hubených 300 korun na hodinu, které mi sypal jako drobky z hostiny zaměstnavatel, proměnil v 300 euro za stejných 60 minut. Dělal jsem v podstatě totéž, říkal stejné věci a mazal klientům med kolem huby obdobnými strategiemi jako dříve. Teď však přímo na sebe.

Většina lidí by mi jistě záviděla. Skvěle vypadající muž středních let v drahém a dobře padnoucím oblečení, který o víkendech vyse-
dává po těch nejlepších restauracích ve městě. Jenže já stále cítil kdesi uvnitř propastnou prázdnotu.

Stav mého konta se asi nejvíc zamlouval mé přítelkyni. Ta začala nakupovat všelijaké, omlouvám se za slovník, serepetičky, a dokonce si diktovala dárky, jimiž jsem ji musel měsíc co měsíc zahrnovat. Paradoxně se mnou však přestala spát. Na jednu stranu vyžadovala drahé dovolené v přepychových plážových rezortech, na stranu druhou se mi snažila více a více stranit.

Tak tu teď sedím na chodbě jedné mezinárodní společnosti, kde mám mít každou chvíli schůzku. V duši zeje obrovská díra. Pesimista,

který žije ze dne na den a všechny úkony vykonává pouze mechanicky jako stroj.

Smutek mám silně vepsaný do tváře. Lidé už mnohdy začali v mých rysech číst únavu, nespokojenost a trápení. Proto pro mě nebyl žádný div, když mě někdo oslovil následujícím způsobem: „Ty se teda křeniš, to ti povím,“ ozvala se mladá žena. Zvedl jsem hlavu od papírů, kam jsem si právě zaznamenával své pocity z prosincového počasí, abych si mohl prohlédnout obličej majitelky tak příjemného hlasu. Naproti mně se právě usazovala na vysokou židli brunetka s neuvěřitelně hlubokýma hnědýma očima. Svůdně po mně mrkla, doširoka roztáhla úsměv a pokračovala v úvodním stylu: „No co koukáš, tebe bych vážně chtěla mít doma s takovým výrazem.“

„Pro tebe je to legrace, ale musím naprosto vážně říct, že tebe bych chtěl mít za manželku,“ zněl první nesmysl, který mě napadl. Navzdory mé nepřesvědčivosti se znovu usmála a zeptala se proč.

„Protože si nosíš vlastní oběd do práce. Vaříš,“ ukázal jsem na krabičku před ní.

„Pán je originální. Obvykle slýchávám spíš chválu na svůj zevnějšek.“

„To nemůžu posoudit,“ kontroval jsem, „tvářičku máš sice špičkovou, ale zbytek je schovaný pod stolem.“

„Tak já mám být tvou ženou a ty ani nevíš, jak vypadám,“ škádčila mě zpět.

„Naše manželství poslední dobou za moc nestálo. Pořád jsi v práci nebo běháš za kamarádkami. Už ani nevím, jak vypadáš. Promiň, miláčku,“ ta hra mě začínala unášet.

„Tak to pojďme napravit, dokud je čas. Můžeme spolu začít randit jako za mlada, jako když jsme se poznali,“ navrhla krásná neznámá.

Nevím, co to do mě vjelo. Odpověděl jsem prostě. Jakoby se mě kněz ptal, zda si беру zde přítomnou kočku, jejíž jméno vlastně ani neznám, za ženu: „Ano!“

Udiveně na mě mrkla těma obrovským kukadlama, ovšem tentokrát zvážněla: „Nerada kazím role, moc se mi to libí, mám jen jeden drobný detail. Tím je můj přítel. Jsme spolu už několik let. Budu upřímná, je to trochu suchar, a proto mi občas chybí takové srandičky, hry, dokonce i flirtování. To je důvod, proč se klidně propůjčuju legráckám s panem tajemným. Nemám nic proti tomu, abych byla tvou manželkou. Můžeme chodit na rande, do kina, divadla, kavárny, na koncert, cokoliv a kamkoliv. Třeba to i přeroste časem v něco trochu vášnivějšího, což mi taky docela chybí. Ale upozorňuju tě předem, bude to jen záletnická akce. Hodného přítele se nevzdám, a to ani nudě navzdory. Pokud tohle nechceš akceptovat, pak jsem tě ráda poznala. Jestli s tím vším nemáš problém a zvládneš ukočírovat takovou mršku, dej mi prostě číslo, ať si můžeme domluvit první schůzku.“ Po tomto mohutném přílivu slov v podobě pravidel se na mě ještě jednou zadívala. To zvítězilo. Hloubka jejích očí mi zatemnila mozek, tudíž jsem nedbal své vlastní drahé polovičky a chystal se skočit po hlavě do bláznivého dobrodružství.

Za celou dobu naší rozmluvy jsem se poprvé pořádně usmál, potom se dal dokonce i do chichotání, až to brunetka nevydržela a hihňala se spolu se mnou. Uvědomil jsem si, že je načase, abych taky vyložil karty na stůl.

„To byla neskutečně kvalitní řeč, jasná struktura, srozumitelnost. Rád bych k tomu jen dodal, že mám doma taky někoho, kdo zrovna dvakrát moc nedychtí po zábavě. Nezávazné scházení nebo románek mi naprosto vyhovuje. Bude takové světlo mého jinak nezáživného života. Aspoň si vyzkoušíme manželství nanečisto.“

„Teď mě napadá, ještě je tu něco,“ skočila mi do řeči, „ty jsi tu nový?“

„Úplně nový,“ chvíli jsem ji napíнал, než jsem dodal, „externí konzultant.“

Hlasitě si vydechla a zachvátil ji výbuch smíchu: „To se mi ulevilo, bylo by trapné a hloupé pouštět se do něčeho s kolegou.“

„V tom případě nemusíš mít strach, jinak já se jmenuju...“ ale znovu mě nenechala domluvit.

„Ne, ne, neříkej mi jméno, já ti nějaké vymyslím, jsi přece můj manžel. Ty zase zavzpomínej, na jaké jméno slyší tvoje ženuška. Tady mi pěkně naťukej svoje velectěné číslo,“ přisunula přede mě svůj mobil, „a později mi napíšeš, jak se jmenuju.“

Sledoval jsem ji s úžasem. V duchu jsem se obdivoval její fantazii a hravosti. Na všechno jsem bez zdráhání přistoupil. Nacvakal jsem na displej svůj kontakt a hned ho uložil jako ‚manžílek‘.

„Skvělé, můj drahý, tak já se ozvu jako první. Schválně, jak dlouho budeš muset čekat,“ přepnula opět do role.

„Nezlob mě, ty moje svůdné hnědoočko, víš přece velmi dobře, jak se vždycky těším na zprávy od tebe.“

Zašilhal jsem na hodinky a uvědomil si, že už bych měl pomalu směřovat k zasedačce, která se nachází na druhé straně chodby. Započal jsem proto loučení s mou novou chotí: „Bohužel už mě volají povinnosti, což je škoda, jsi dnes tak k nakousnutí, zbožňuju na tobě tuhle sukýnku, nejradši bych tě hned unesl někam, kde bychom byli jen sami spolu,“ dovolil jsem si víc zalaškovat s manželkou, kterou teprve pojmenuji. K mému údivu mi však odpověděla jen strohým: „Běž už!“ To navíc doprovodila mrazivým pohledem. Navíc ještě káravým tónem přidala: „Netvrdil jsi mi, že nevíš, jak vypadám? A teď najednou si vzpomínáš, že mám na sobě sukni.“

Pomalu jsem se plahočil od stolu, abych zmizel za pár vteřin kdesi v pozadí. Při odchodu jsem se několikrát otočil, abych zjistil, zda mi slečinka věnuje alespoň malý úsměv. Byl jsem zklamaný, jelikož si mě vůbec nevšímal. Hlavu měla skloněnou nad miskou s obědem a okolní svět jakoby neexistoval. A tak jsem byl ponechán nejistotě. Kráčel jsem jako ve snách a přemýšlel, jestli se ten zvláštní, avšak pro mě velice hřejivý rozhovor skutečně udál, či to byl pouze výplod mého vyčerpaného mozku spolupracujícího s antidepresivy.

2) ČEKÁNÍ

Dorazil jsem na smluvené místo s totálně rozlítanými myšlenkami. Poté jsem si během celého jednání kontroloval telefon, abych věděl, zda přeci jen může nastat nějaký zvrat v mém životě. Cítil jsem závratě, jako bych byl na divoké pouťové atrakci. Na jednu stranu jsem byl spokojený a těšil se přivalu nové, pozitivní energie. Ovšem na straně druhé jsem v sobě objevil strach, úzkost. Nechtěl jsem o tuhle možnost zábavy přijít. Bohužel jsem si nebyl jistý, nepřehnal-li jsem to s tím flirtováním během loučení. Možná už si to rozmyslela. Ale ne, určitě se ozve, musí, našeptával mi můj vnitřní hlas, který jakoby přesně na tenhle životní moment čekal. To je ten impulz, jež potřebuji.

Nakonec jsem si řekl, že mi nezbyvá nic jiného, než trpělivě čekat. Zřejmě se jí trochu líbí nechat mě v takové nejistotě. O to větší bude exploze mé radosti, až konečně obdržím nějakou zprávu. A tak jsem se plně ponořil do projektu projednávaného na schůzce.

Dokud jsem měl práci a moje mysl byla zaneprázdněná, nepřemítal jsem nad oním zvláštním setkáním. To se pochopitelně změnilo ve večerních hodinách, kdy mě v kanceláři již nic nedrželo.

Vyšel jsem ze dveří největší místnosti mé malé společnosti přímo na ulici, kde mě okamžitě omráčil mráz. Zapnul jsem si černý kabát